

За мен лилавото символизира енергия, която ме изпълва с топлина, въпреки че е смесица от студен и топъл цвят. Лилавото са двата звяра в мен, които непрекъснато се борят и самият аз никога не знам кой ще надделее. За мен този цвят има мирис, има звук, има числа, има характер, има име, има и лице. Написаното в лилаво символизира чистота, искреност, откровение, красота, както и онази грозна част от нас, която се опитваме винаги да прикрием – като трохи, сметени под килима, защото гостите ви звънят на вратата. Не, вратата не е лилава, това е част от друг сериал. В моя живот всъщност нищо интериорно не е лилаво. Може би защото е любимият ми цвят, го пазя от страх да не ми омръзне, да не го намразя. Обичам да слагам лилаво именно на нещата, които са важни за мен, и заради това тези думи, които четете, са в лилаво.

1

Мечтите, които никога не сбъднах

Успял ли си да постигнеш всичко онова, за което мечтаеше? Всичко онова, което кара очите ти да светнат. Онова, което кара сърцето ти да прескочи няколко удара и да усетиш, че май не дишаш равномерно. Все така се питаш и отговорът май никога не би бил положителен, все ще се сетиш за нещо, което не си направил, нещо, което ти се е опънало и не се е случило.

Никога, когато говоря за детските си мечти, не включвам случващото се в живота ми към днешния ден. Толкова по-различни са били нещата, за които съм мечтал, когато съм бил дете, а дори и когато съм бил тийнейджър. Със сигурност това да правя видеа, които да публикувам в социалните мрежи и те да се гледат от милиони хора, не е било сред целите

ми, а още по-малко – сред мечтите ми. Чудя се как онова дете с коса, подстригана с кухненска ножица, би реагирало, ако знаеше какво ще му се случи в бъдеще. Щеше ли да е щастливо от това как са се наредили нещата, или щеше да иска друг живот и да бяга от онова, което може да му се случи, което е моята реалност днес.

Всъщност има нещо, което със сигурност не искам и сега и винаги ме е било страх от него – провал. Да кажем, че да се проваля, е нещо, което ми се е случвало. Провалите ми са най-различни – да проваля приятелство, да изкарам ниски оценки в училище, да направя видео, което никой не гледа, да създам книга, която не се купува много, да направя нещо, с което да разочаровам близките ми хора. Провал дори не звучи толкова зле, колкото реално съм се чувствал, когато са се случвали гореизброените неща. Но провалът, от който най-много ме е страх, е да нямам близките си хора до себе си, да нямам дом, да нямам пари, да нямам. Струвало ми се е да нямам сигурност в живота, затова и мисля, че това са нещата към ден днешен, които най-много ме е страх да не изгубя. С годините винаги намирам нови начини да се проваля. Поне съм постоянен с провали-

те си. Ей така искрено се надявам един ден да не ходя по улиците и да нося копие от стара моя книга, като обяснявам на хората, че едно време съм имал успешни проекти и съм правил забавни видеа, но съм останал без дом. Не знам дали този страх е породен от нещо, което като дете съм видял, или е естествено възникнал от всичко, което всеки един от нас усеща като натиск от обществото – да не се провалиш.

А да не успееш в нещо, не е непременно лошо. Провалите са ме научили на много и ако не са били те, аз най-вероятно нямаше да бъда това, което съм днес – и с доброто, и с лошото. И ако не се учех от тях, то сигурно щях да повтарям една и съща грешка, докато накрая нямам опция дори да допускам грешка, защото съм пропилял своите шансове. Считам, че най-умно е да се учим от грешките на другите или поне да не повтаряме своите, по възможност не по пет пъти.

А днес имам чувството, че амбициите на обществото ни все повече поглъщат всичко, което може да бъде ценно за нас. Ако нямаш деца до еди-каква си възраст, ако не си направил къща до определено време, ако си на двайсет и пет и вече нямаш успешна кариера – про-

вал, провал, провал. А далеч не считам, че тези неща точно по този начин определят дали се проваляме, или не. Може дори и цялото сравняване едни с други да ни идва в повече, понеже преди само двайсет години не сме виждали как всичките ни приятели и познати непрекъснато показват в социалните мрежи къде са ходили, какво са постигнали, колко скъпо нещо са си купили. Някак си всичко, което наблюдаваме там, ни кара да се чудим: „А аз какво толкова направих?“. Все гледаме другите и сравняваме, и често се обвиняваме за неща, които може би не сме постигнали. Търсейки вина в самите себе си за нещо, което дори не е важно. Важно е кога стигаме до нашата мечта. Именно тя трябва да ни води в тъмното, когато не сме сигурни как, защо, кога. Не трябва да се губим в море от мечти, които дори не са наши. Ние не ги искаме наистина. Те ни се продават, бутат ни се в лицето. Танцуват като стриптийзърка на пилон, опитвайки се да ни примамят и да искаме да ги имаме. Въпреки че това не са нашите мечти – това са нечи други танцърки, които не танцуват за нас. Нашата мечта дори не може да танцува, тя леко се поклаща там някъде, в ъгъла на партито,